

در سال ۲۰۰۱ یعنی پس از حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر، مبارزه با تأمین مالی تروریسم توجه جامعه‌ی جهانی را به خود جلب کرد. پس‌از آن با تصویب قطعنامه‌ی ۱۳۷۳، کمیته‌ی مقابله با تروریسم برای نظارت بر گزارش کشورهای عضو در خصوص شرایط و الزام‌های مقرر در قطعنامه ایجاد شد. از طرف دیگر، کنوانسیون‌های بین‌المللی و منطقه‌ای بسیاری نیز برای مقابله با تروریسم به تصویب رسیده است. علاوه‌بر آن، توصیه‌های گروه اقدام مالی نیز در این خصوص تدابیر تکمیلی را ارائه نموده است. هرچند قواعد مشترکی در این اسناد بین‌المللی به چشم می‌خورد، اما از نظر قلمرو شمول و میزان و شدت الزام‌آوری با یکدیگر متفاوت هستند. اجرای برخی از آن‌ها مستلزم تصویب قانون‌گذار است ولی در سایر موارد، چنین الزامی وجود ندارد و از راه‌های دیگر می‌توان آن‌ها را به اجرا گذاشت.

در خصوص تأمین مالی تروریسم نیز می‌توان مهم‌ترین تعهدات بین‌المللی موجود را به ترتیب اهمیت در سه بخش طبقه‌بندی و معرفی نمود. قطعنامه‌های شورای امنیت به‌ویژه قطعنامه‌ی ۱۳۷۳ مصوب ۲۰۰۱، از نظر اهمیت و اعتبار و تعهدات الزام‌آور، در جایگاه نخست اهمیت قرار دارند. پس‌از آن کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم سازمان ملل متحد مصوب ۱۹۹۹ در جایگاه‌ی دوم اهمیت قرار می‌گیرد. هرچند توصیه‌های گروه ویژه اقدام مالی از پشتوانه‌ی قوی ماده‌ی ۲۵ منشور ملل متحد برخوردار نیستند، اما از نظر ارائه قواعد و راهکارهای عملی حائز اهمیت بوده و در این دسته‌بندی در جایگاه سوم اهمیت قرار می‌گیرند. مفاد این اسناد سه‌گانه به‌نحوی تدوین شده که هرکدام مکمل دیگری است. از سویی اجرای قطعنامه ۱۳۷۳ به‌موجب ماده‌ی ۲۵ منشور ملل متحد اجباری است، از دیگر سوی بر اساس قطعنامه‌ی ۱۳۷۳ کشورهای عضو ملل متحد بایستی به کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم بپیوندند. علاوه‌بر این، کشورهای عضو برای تصویب و اجرای کنوانسیون ملزم به انطباق قوانین داخلی خود با قواعد مقرر در کنوانسیون هستند. هم‌چنین کشورهای عضو بدون اجرای توصیه‌های گروه اقدام مالی نیز راهی برای حفظ رابطه‌ی کارگزاری با